

tjenestemændene hedder det i § 34: „Hvis nogen af Statsbanernes fast ansatte Personale kommer saaledes til Skade under Udførelsen af sin Tjeneste eller sit Arbejde, at han maa afskediges, tilkommer der ham uden Hensyn til Alder eller Tjenestetid en af Ministeren efter Omstændighederne fastsat Pension, der dog ikke kan overstige $\frac{2}{3}$ af hans sidste Lønningsindtægt, bestemt efter Punkt c. Medfører Beskadigelsen en blivende Forringelse af Arbejdsevnen, uden at den tilskadekomne dog paa Grund af samme afskediges, kan der efter Ministerens Bestemmelse tillægges ham en Understøttelse en Gang for alle eller aarlig. Den aarlige Understøttelse vedvarer og er afhængig af, at de Omstændigheder, som har begrundet den, fremdeles er til Stede.“ En Statsbanetjenestemand kan altsaa faa Pension uanset Ancienniteten, hvorimod Postvæsenets Tjenestemænd skal have 10 Aars Anciennet for at opnaa Pension.

Nu er der ved Postvæsenet sket ikke saa faa Uheld for Tjenestemændene, og jeg skal her tillade mig at fremdrage et Par Eksempler. Paa Langaa Station fik i Januar Maaned 1913 en Postpakmester M. Petersen, bosiddende i Struery, sit ene Ben beskadiget under Udøvelsen af sin Tjeneste. For en af sine Kolleger sprang han ned af Postvognen og fik afleveret nogle Breve, der skulde afleveres i Langaa, og da han atter gaar op i Vognen glider hans Fod, og han falder ned og faar det ene Ben beskadiget. Postvognens Trin er saa smalle, at det for dem, der ikke er øvede deri, er meget vanskeligt at komme op i en saadan Vogn. Det øverste Trin er kun $\frac{2}{16}$ Tomme dybt og belagt med Jern, det næste er $\frac{1}{16}$ og det nederste $\frac{3}{8}$ Tomme dybt. Man vil forstaa, at paa saa smalle Trin kan man, især om Vinteren, naar de er belagte med Sne og Is, let glide, og et Fald kan blive ret farligt. Følgen blev her, at Mandens Skinneben blev saa beskadiget, at han maatte sygemeldes fra 31. Januar 1913 til Begyndelsen af 1914. Han har i den Anledning flere Gange henvendt sig til Generaldirektoratet, og jeg tror ogsaa til Ministeriet, om at faa Pension. Dette er imidlertid blevet afslaaet, hvad der er godt forstaaeligt, idet hans Tjenestetid var neppe 5 Aar, da han kom til Skade. Han har konsuleret forskellige Læger, og disses Erklæringer gaar ud paa, at Brudet paa Benet stadig udvider sig, og at der ikke er stort Haab om, at han kan blive rask igen.

Efter at han havde ligget syg omtrent et Aar, fik han Meddelelse fra Hovedpostkontoret i Nørrejylland med Paalæg om at søge sin Afsked. Man kan forstaa, at Fremtiden staaer noget grufuld for denne Mand, som ikke kan faa nogen Godtgørelse for den Ulykke, der er overgaaet ham, og ikke ved, hvorledes han skal kunne ernære sig og sin Familie. Efter at have ligget til Sengs i længere Tid er han nu kommet op, men han er blevet noget halt og gaar ved Stok. Det forekommer mig, at det ser mindre godt ud, at naar en Mand, som er indtraadt i Statens Tjeneste i 28 Aars Alderen, stor og kraftig udviklet, og stadig har udført sin Gerning, uden at der har været nogen som helst Klage over ham, kommer saaledes til Skade i Statens Tjeneste, at han bliver Krøbling, byder man ham, at han skal forlange sin Afsked, og saa er man færdig med ham. Noget saadant vilde ikke være sket indenfor Statsbanerne. Pakmester Petersen har ansøgt om at maatte blive i Tjenesten udenfor Nummer i et Aar, regnet fra 1. Marts 1914 — det Tidspunkt, da det første Aar var udløbet, og det forlangtes, at han skulde tage sin Afsked — og paa dette Andragende har Petersen modtaget det Svar, at han kunde blive staaende udenfor Nummer og uden Lønning i et Aar fra 1. April 1914, altsaa til 1. April 1915, og for saa vidt han fik sin Førlighed tilbage, vilde han kunne komme i Nummer igen, og skrives der, for saa vidt der bliver Plads ledig, vil han atter kunne indtræde i 2den Lønningsklasse. Hvad vil det sige: „saafremt der bliver Plads ledig“? Maaske kan der gaa lange Tider hen, inden der bliver en ledig Plads, og om han saa i Mellemtiden vil erholde nogen Løn, ved jeg selvfølgelig ikke. Men man vil forstaa, at naar en Mand har gaaet et Aar uden Løn og i den lange Tid, Sygdommen har været, og maaske ogsaa forud for den Tid, har maattet stifte stor Gæld, er hans økonomiske Stilling slemt truet.

Ogsaa i en anden Lov er der taget mindre Hensyn til Postvæsenets Funktionærer end til andre. I Loven af 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder er Jernbane-, Sporvejs- og Omnibusfunktionærer inddraget under dem, som faar Hjælp i Ulykkestilfælde, medens Postvæsenets Funktionærer ikke er nævnte. Altsaa, disse Statstjenestemænd, som har en daarlig Pensionslov, kommer ikke ind under den nævnte Lov af 1898, hvorimod